

for den Anvendelse af denne Pjeces Indhold, der fra forskellige Sider gøres. Navnlig har Pjecens Forfatter udtrykkelig gjort opmærksom paa, at der ikke for enkelte af de smaa Fags Vedkommende kan tillægges Pjecens Tal større Vægt, idet det er erkendt, at disse spænder over et alt for lille Omraade, og erkendt, at enkelte Ulykkestilfælde ganske vilde kunne forrykke det Resultat, som gennem disse Tal er afgivet. Det vil jo, som jeg har nævnt forrige Gang, jeg havde Ordet, ikke vare længe, inden vi faar Ulykkesforsikringslovgivningen til Behandling i den høje Rigsdag, og der vil da blive Anledning til at komme ind paa disse Spørgsmaal, som her er fremdraget fra forskellige Sider.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen holdt i Dag en Tale om Ordensdekorationer, en Tale, der vist var meget morsom, og som endte i bibelske Vendinger, men som jeg desværre var hindret i som Helhed at faa at høre. Det ærede Medlem nævnte i denne Sammenhæng en Udtalelse fremsat af mig paa et Møde, i hvilket ogsaa det ærede Medlem deltog, en Udtalelse, hvis Nøjagtighed jeg ikke har haft Lejlighed til at kontrollere, ligesom jeg heller ikke har haft Lejlighed til at se Fortrykket for i Dag og altsaa heller ikke nøje kender det ærede Medlems Bemærkninger. Jeg skal om hele denne Sag kun sige, at overfor denne Fremdragen af dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem ogsaa foretog under Forhandlingerne paa det paagældende Møde, nævnte jeg det Faktum, at iblandt Rækken af Anmodninger, som de forskellige Ministre faar om Ordensdekorationer, findes der Anmodninger ogsaa fra Medlemmer af det ærede Medlems Parti som ogsaa fra Socialdemokratiet. Og da det ærede Medlem tilraabte mig: Nævn, hvem disse Personer er! svarede jeg dertil, at dette kunde ikke falde mig ind; jeg maa kunne kræve, at mit Udsagn i saa Henseende staar til Troende.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen bebrejdede mig, at jeg ikke havde givet ham Oplysning om, hvornaar man kunde vente Beværterforslagets Fremsættelse, medens jeg derimod havde udtalt, at jeg ikke kunde svare ham paa, hvornaar man kunde vente Ædruelighedskommissionens Betænkning. Det ærede Medlem mente, at han ikke havde spurgt om det sidste, som jeg havde søgt at svare ham paa, men derimod om det første, hvorpaa jeg intet Svar havde givet. Maa jeg med Hensyn til Lovforslaget om Beværternæringen sige, at jeg har for ganske faa Dage siden i det andet høje Ting derom

udtalt, at dette Lovforslag snart vil blive fremsat, men at det endnu er under Overvejelse i Indenrigsministeriet, idet jeg ikke kan betragte det som endeligt afgjort, at Lovforslaget bliver fremsat i enhver Henseende, som det fremsattes af tidligere Indenrigsministre her paa Rigsdagen. Og hvad Ædruelighedskommissionens Betænkning angaar, som det ærede Medlem ikke mener at have rettet Spørgsmaal om, skal jeg kun sige, at det ærede Medlem jo udtrykkelig spurgte, om jeg vilde vedstaa det Tilsagn, som min Forgænger havde givet om, at det stadig maatte betragtes som Regeringens Villie, at disse Foranstaltninger — det er Restriktionerne, det ærede Medlem talte om — skal opretholdes, indtil der, naar Ædruelighedskommissionen har afgivet Betænkning, bliver Anledning til at overveje hele dette Spørgsmaal. Dertil har jeg sagt, at hvornaar Ædruelighedskommissionen vil afgive Betænkning, kan det ærede Medlem vide mere om end jeg, saasom han er Medlem af Kommissionen, men at hele dette Restriktionsspørgsmaal er løst ud fra Ædruelighedskommissions-Problemet og lagt over i den høje Rigsdags Haand; det kommer det ærede Medlem saavel som jeg til at finde os i, og han maa som jeg afvente det Tidspunkt, da det af Afviklingsudvalget besluttet, at Sagen skal fremføres for Rigsdagen. Det ærede Medlem mente, at jeg ikke havde taget tilstrækkeligt Hensyn til den socialpolitiske Side af hele dette Spørgsmaal, Øl- og Spiritusspørgsmaalet, som det ærede Medlem omtalte. Jeg erkender fuldt ud, at dette Spørgsmaal har en socialpolitisk Side, og jeg erkender, at det er en Side af det hele samlede Spørgsmaal, som til sin Tid aldeles utvivlsomt ved Behandlingen af Ædruelighedskommissionens Forslag vil komme til at spille en meget afgørende Rolle; derom nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl. Men det nytter jo ikke, at det ærede Medlem henviser til en Udtalelse i 1920 fra Ædruelighedskommissionen, gaaende ud paa, at man absolut maa fastholde, at disse Restriktioner bør bevares. Thi denne Udtalelse blev jo aabenbart fremsat ud fra den Betragtning, at Betænkningen hurtigt kunde ventes. Og det synes jo ogsaa, som om det ærede Medlem mener, at denne Betænkning hurtigt vil komme, saasom han her i Tinget udtalte, at han havde Interesse af at høre, om man, *kort forinden* vi kan vente den anden Kommissionens Betænkning, vil gaa til en Ophævelse af disse Indskrænkninger.

Det ærede Medlem omtalte Spørgsmaalet om Bevillingen til Hirtshals Kro.